

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **G. W.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 6 listopada 2025 r.
skargi obrońcy oskarżonej
na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 24 lutego 2025 r., sygn. II AKa 122/24
uchylający wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie
z 22 maja 2025 r., sygn. akt II K 37/22
przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania
na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć oskarżoną kosztami sądowymi postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 22 maja 2024 r. w sprawie o sygn. akt II K 37/22 uniewinnił G. W. od czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 148 k.k. § 1 k.k.

Na skutek apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny w Białymstoku, wyrokiem z 24 lutego o 2025 r., sygn. akt II AKa 122/24, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku złożył obrońca oskarżonej, w której zarzucił rozstrzygnięciu: uchybienie mające postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to jest nienależytej obsady sądu, w którym brał udział X. Y. - osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), którego wadliwość procesu powołania prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności, co było już przedmiotem ustaleń Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 5 czerwca 2024 r. w sprawie IV KK 579/23.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zawierała argumentacji mogącej skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wynikający art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy określonej w art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* "superapelacji", która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne.

Skarżący podniósł w skardze zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w przepisie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na tym, że

w składzie orzekającym sądu *ad quem* brał udział X. Y. powołany na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Podstawą wydania zaskarżonego w niniejszej sprawie wyroku był przepis art. 454 § 1 k.p.k. i stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, że sąd I instancji błędnie uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania oskarżonej zarzucanego jej czynu zabronionego. Ocena ta związana była ze stwierdzonymi uchybieniami w zakresie oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków. W świetle tej właśnie oceny sąd odwoławczy stwierdził istnienie podstaw do odmiennego rozstrzygnięcia w zakresie zarzucanego oskarżonej czynu.

Zwrócił przy tym uwagę na liczne błędy sądu I instancji w toku postępowania dowodowego oraz szereg nietrafnych wniosków w z tej oceny płynących.

Jednocześnie, Sąd Apelacyjny jako sąd odwoławczy był z mocy art. 454 § 1 k.p.k., wobec uniewinnienia oskarżonej przez Sąd Okręgowy, zobowiązany do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu rozpoznawczym. W realiach niniejszej sprawy nie budzi zatem wątpliwości przyczyna podjęcia przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym, ani jego prawidłowość.

Dodatkowo, odnosząc się do zasygnalizowanej w skardze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazać należy, co następuje. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w myśl utrwalonej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego" [...] zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U2/20, który w myśl art. 190 ust. 1 Konstytucji RP ma moc powszechnie obowiązującą, uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, nie wiąże formalnie sędziów Sądu Najwyższego, natomiast zawarte w niej myśli mogą być wykorzystywane w praktyce orzeczniczej w granicach normalnych sposobów

wykładni prawa" (tak m.in. postanowienia SN z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. IV KO 86/21 czy 28 lutego 2023 r., sygn. III KK 23/23).

Również, zgodnie więc ze stanowiskiem zaprezentowanym w uchwale zmaterializowanie się uchybienia polegającego na nienależytej obsadzie sądu mającej wynikać z udziału w procesie nominacyjnym wymaga każdorazowo wskazania wpływu wadliwości procesu nominacyjnego na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący się z tej powinności nie wywiązał, nie wskazując w treści skargi na jakiegokolwiek okoliczności dotyczące wpływu wadliwego powołania na treść orzeczenia.

Reasumując powyższe, autor skargi winien wskazać konkretne argumenty uzasadniające, że jego zdaniem sędzia X. Y. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawłości przy rozpoznaniu niniejszej sprawy. Skarżący takich argumentów skutecznie nie wskazał. Na marginesie przypomnieć należy, że sąd karny obowiązuje zasada samodzielności jurysdykcyjnej wyrażona w art. 8 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia. Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania skargowego znajduje uzasadnienie w treści art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]